

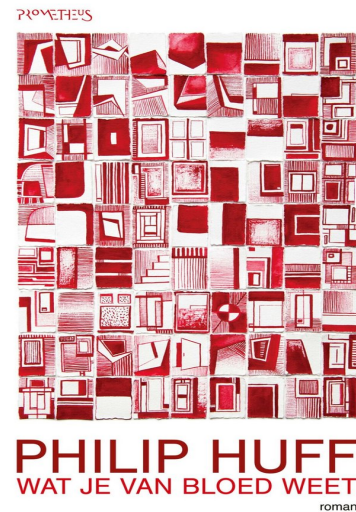
Technische analyse

Door: Sascha Kruize

- Boek: Wat je van bloed weet
- Auteur: Philip Huff

Feitelijke gegevens

- 3e druk, 2022
- 288 pagina's
- Uitgeverij: Prometheus

Flaptekst

‘Een indrukwekkend boek. De pijnlijk kale, rauwe taal van het begin vult zich langzaam met eloquentie, poëzie, levenslust. Huff is onverschrokken tegenover iets afschrikwekkends gaan staan, met zijn hart én ogen open.’

Nina Polak

‘Een beklemmende roman over kinderen van kijdende ouders, Of hoe de klotezooi van thuis jonge levens ontworcht. Huff verkent genadeloos hoe een zoon worstelt met zijn woede, leegte en verdriet. Prachtig verwoord - met de blik van een chirurg en een landschapsschilder. Een roman die je lang bijblijft, vooral de innerlijke strijd het anders te doen. Een must voor eenieder die voornemens is zich voort te planten.’

Adriaan van Dis

‘Een meedogenloos, barmhartig en altijd tintelend portret van een gezin verliefd op zelfvernietiging. Een geweldige roman van een onbevreesd eerlijke schrijver.’

Joseph O'Neill

‘Indringend en bij vlagen ondraaglijk intiem. Ik wilde soms wegstijgen bij het geweld en de onmacht van deze familie.’

Karin Amatmoekrim

‘Prachtig en doorleefd laat Huff zien hoe een jeugd tot ver in de volwassenheid kan doorwerken. Een boek voor iedereen die ooit kind is geweest - of nooit de kans heeft gekregen er een te zijn.’

Tim Fransen

Eerste zin

Je zit in de zandbak, het zand is licht en warm en droog, als het zand dicht bij de duinrand.

Samenvatting

Laren en Epe, 1992

In dit eerste deel maak je kennis met de 8-jarige hoofdpersoon. Er is net een ruzie tussen zijn vader en moeder geweest, wat de hoofdpersoon vaker meemaakt. Hij weet veel van vogels, waar hij vaak over praat met oom Otto. Hij en zijn broertje Alex blijven een paar dagen logeren bij oom Otto en tante Josephine in de Veluwe. De je-persoon en Alex vinden het fijn om bij hun te zijn, want Otto en Josephine zijn heel aardig voor hun. Ook doen ze veel leuke activiteiten in de Veluwe, zoals een 'normaal' gezin, die thuis amper gebeuren.

Leren, Tiveden en Juan-les-Pins, 1994

Hij smeekt zijn moeder om geen ruzie meer te maken met zijn vader, maar hij hoort al snel een welbekende schreeuw. Ze hebben elkaar weer geslagen. De je-persoon en Emilie proberen de ruzie te stoppen en Peter tegen te houden. Maar Peter slaat Emilie van zich af. Na de ruzies verlaat Peter hen altijd, om vervolgens weer terug te komen. Ook als Alex naar het ziekenhuis moet, wordt Annabelle flink boos. Dit keer op de je-persoon, want als hij beter had opgelet zou dit niet zijn gebeurd, volgens Annabelle.

Blaricum, Zutphen en Epe, 1995

De je-persoon is verliefd op Nina, maar hij wilt niet dat haar beeld over hem verschuift. Na de begrafenis van hun opa, gaan de je-persoon en Alex weer naar Otto en Josephine toe. De je-persoon doet alles voor Alex, want zijn geluk hangt van de je-persoon af en andersom.

Laren, Bussum en Zutphen, 1995-1996

De je-persoon begint het irritant te vinden dat hij telkens het gevoel heeft dat hij voor zijn broertje naar huis moet komen en vooral thuis moet blijven. Alex is zijn hockeyschoenen kwijt, en als de je-persoon thuis komt om ze voor hem te zoeken, zijn zijn ouders weer aan het schreeuwen tegen elkaar. Zijn oma krijgt een hartinfarct en sterft even later. Philip is boos; boos op Josephine en Otto, op iedereen, iedereen houdt hem gevangen of laat hem achter.

Laren en Villars-sur-Ollon, 1996

Annabelle ligt in coma, doordat ze een infectie had opgelopen na een operatie. De je-persoon is bang dat ze overlijdt. Peter stelt voor om op wintersportvakantie te gaan, terwijl Annabelle nog steeds in het ziekenhuis ligt. Maar dan verslechterd Annabelle's situatie en

voelt de je-persoon zich schuldig; hij ging mee op wintersport en hij dacht dat hij Annabelle niet nodig had. En zijn vader laat hem alleen nog maar schuldiger voelen.

Laren, Blaricum en Bussum, 1998-2002

De je-persoon ontmoet Cato op de hockeyclub en is meteen bewonderd door haar. Ze krijgen een hechte band; hij voelt zich thuis bij Cato. Hij heeft niet meer het gevoel dat hij voor zijn broertje thuis moet komen, hij heeft een oplossing gevonden om te kunnen vluchten van zijn thuissituatie. Ook schrijft hij meer dan ooit sinds hij Cato heeft ontmoet. Maar op Cato's eindexamenfeest gaat het mis, hij en Cato's vriendje Bernard krijgen ruzie. De ruzie loopt uit de hand en de je-persoon wordt gewelddadig. Hierna heeft de je-persoon geen contact meer met Cato.

Amsterdam, 2002-2006

De je-persoon studeert in Amsterdam en woont op kamers samen met Floris. Zijn broertje komt elke dinsdag langs bij hem. Het gaat steeds slechter met Alex, hij blowt veel, maar de je-persoon wil dit niet inzien; hij wil niet terugdenken aan zijn jeugd, hij wil niet het gevoel hebben dat hij zijn broertje heeft achtergelaten. Hij krijgt ruzie met een jongen en op gegeven moment kan hij zijn woede niet meer inhouden; hij geeft de jongen klap, die ontlading voelt heerlijk.

De je-persoon moet worden geopereerd, en krijgt daarna last van een hartritmestoornis.

Amsterdam en Vinkeveen, 2004-2005

De je-persoon ontmoet een vrouw, ze is veel ouder dan hem, maar toch voelt hij zich aangetrokken door haar. Hij leert veel van haar, ze is zijn inspiratie. En als ze dan ook verhuisd naar Amerika, voelt hij zich verlaten.

Hilversum, Laren en Bussum, 2006-2007

Alex is opgenomen in een psychiatrische kliniek. De je-persoon bezoekt zijn ouderlijk huis en krijgt een discussie met zijn vader. Ook krijgt hij een ruzie met Emilie en zoekt weer contact op met Cato. De je-persoon, Alex en Emilie gaan op bezoek bij hun ouders, maar dan ontstaat er een ruzie tussen Alex en Annabelle. Alex valt van de trap en belandt in coma. Alex gaat bij tante Josephine en oom Otto wonen.

Epe en Amsterdam, 2006-2008

Alex maakt snel vooruitgang. De je-persoon en Cato hebben weer een relatie. Ook ziet de je-persoon in dat Floris echt zijn vriend is. Het schrijfwerk van de je-persoon wordt beroemd. Cato en de je-persoon krijgen een ruzie onderweg naar de diploma-uitreiking van Alex. Cato vindt dat de je-persoon wat moet doen aan zijn opgekropte woede. Hij begint met therapie.

Húsavík, Epe, Blaricum, Amsterdam en Laren, 2013-2016

De je-persoon en Alex kunnen eindelijk samen praten over hun ouders en de puinhoop die hun ouders hebben gemaakt. De je-persoon en Alex zien in dat hun niet de oorzaak van de

ruzies waren. De je-persoon komt voor de laatste keer op bezoek bij het ouderlijk huis en beslist dat hij zijn jeugd eindelijk daar achterlaat en opnieuw begint.

Personages

De je-persoon

De je-persoon is de hoofdpersoon van het verhaal. Zijn naam wordt niet benoemd in het verhaal, maar aangezien het verhaal een autobiografie is van de schrijver, gaat dit verhaal waarschijnlijk over hem. Het verhaal begint als hij 8 jaar oud is. Hij groeit op in een gewelddadig huishouden. Zijn moeder en vader slaan elkaar en ook hun kinderen. Hij geeft zichzelf vaak de schuld van de ruzies; dat als hij beter had opgelet, het niet was gebeurd. De je-persoon wil graag ergens anders wonen, bijvoorbeeld bij zijn oom en tante. De enigste reden dat hij thuis komt, is zijn broertje Alex. De je-persoon weet veel van vogels; hij praat vaak met oom Otto over veel verschillende vogelsoorten.

Als de je-persoon een vriendinnetje krijgt, genaamd Nina, begint hij het irritant te vinden dat hij voor Alex naar huis moet. En vooral als hij Cato ontmoet; hij komt dan amper nog thuis. Hij vlucht voor zijn thuissituatie; hij begraaft zijn gevoelens. Cato is zijn lichtpuntje; het verlangen naar een gezin, een veilig thuis. Ook begint hij met schrijven.

Zodra de je-persoon 18 jaar oud is, gaat hij op kamers in Amsterdam. Hij heeft vaak last van woede uitbarstingen, die hij probeert te onderdrukken; hij wil niet zoals zijn ouders worden. Als zijn ouders gaan scheiden en hij afscheid komt nemen van het ouderlijk huis, lukt het de je-persoon eindelijk; hij laat het verleden achter zich.

Alex

Alex is de afkorting van de naam Alexander. Alex is het jongste broertje van het gezin. Hij is 4 jaar jonger dan de je-persoon en heeft kort krullend haar en lichtblauwe ogen. Alex heeft een hechte band met de je-persoon; zijn geluk hangt van de je-persoon af en andersom. Alex zit ook op hockey. Hij heeft vaak last van schuldgevoelens; dat het zijn schuld is dat hun moeder ziek en dat hij te druk is, dat hij de oorzaak is van de ruzies. Maar als de je-persoon steeds minder vaak thuis komt, voelt Alex zich achtergelaten. Hij onthoudt alles, hij stapelt alle verdriet op, die er voor zorgt dat hij begint met blowen en zo in een psychiatrische instelling belandt; hij is de weg kwijt. Maar hij is een vechter en herstelt snel, sneller dan gedacht; hij gaat bij Josephine en Otto wonen en haalt zijn diploma. Uiteindelijk leert ook Alex hoe hij zijn jeugd achter zich kan laten.

Annabelle & Peter

Annabelle en Peter zijn de ouders van de je-persoon. Ze hebben vaak ruzie waarbij ze dan ook geweld gebruiken. Beide dragen ze ringen. Soms slaat Annabelle een van haar kinderen, waarbij ze de ringen hard op hun gezicht voelen. Peter en Annabelle verwaarlozen hun kinderen, en zien dit niet in, althans, ze geven het niet toe. Na elke ruzie verlaat Peter het gezin voor een tijdje om vervolgens toch maar weer terug te komen. En uiteindelijk gaan ze dan ook scheiden in 2016.

Emilie

Emilie is de oudere zus van de je-persoon en Alex. Ze heeft heldere lichtblauwe ogen en sproetjes op haar neus. In haar jongere jaren zat ze op hockey. Emilie neemt het vaak voor Annabelle en Peter op. Hoewel de je-persoon ze verafschuwt, blijft Emilie ze verdedigen. Ook blijft ze Annabelle en Peter mama en papa noemen, terwijl de je-persoon en Alex hier al een eind aan hebben gemaakt.

Josephine & Otto

Josephine en Otto zijn de tante en oom van de je-persoon. Josephine heeft een schorre stem, ruikt naar sigaretten en draagt loszittende spijkerbroeken. Ze is getrouwd met oom Otto en ze wonen op de Veluwe. Hij rookt pijp en is ook wel bekend als de oom van de vogels. Samen hebben ze vier honden. Josephine en Otto zijn heel aardig voor de je-persoon en zijn broertje; het liefst zouden de broertjes bij hun komen wonen. Ze wonen een aantal jaar in Frankrijk om vervolgens weer terug te komen voor Alex. Nadat Alex uit de instelling komt, gaat hij wonen bij Josephine en Otto.

Cato

De je-persoon ontmoet Cato op de hockeyclub. Ze heeft bruin haar en lange gespierde benen. Cato en de je-persoon spreken vaak af, hoewel ze geen relatie hebben. Cato heeft namelijk al een vriend genaamd Bernard. Cato betekent veel voor de je-persoon; ze geeft hem het gevoel dat hij eindelijk een thuis heeft. Zijn hele wereld hangt van haar af. Cato is artistiek en tekent elke dag. Door haar schrijft de je-persoon meer dan ooit.

Als hij en Bernard ruzie krijgen, spreekt Cato de je-persoon niet meer. Na een aantal jaar krijgen ze weer contact; ze bouwen een relatie op en gaan samenwonen. Cato haalt het goede uit hem, ze laat hem beseffen dat hij zijn woede moet laten gaan; zijn verleden achter zich moet laten.

Quotes

“De leugen: het middel om het leven de waarheid te geven waar je zo naar verlangt.”

[Bladzijde 64](#)

“Elke verlichte huiskamer is een glassplinter in je oog. Wat je uiteindelijk altijd weer naar huis doet terugkeren, is Alexander. Het is een vloek dat zijn geluk van jou afhangt en, omgekeerd, dat jouw geluk van hem afhangt.”

[Bladzijde 69](#)

“De meest opmerkelijke leugens zijn niet de dagelijkse, kleine leugentjes die een gezin bij elkaar houden, noch de kluwen grote leugens die de ‘boel’ of ‘maatschappij’ bij elkaar moeten houden: de meest opmerkelijke zijn de leugens die mensen zichzelf vertellen en die ze zelf geloven, die zo hun eigen waarheid worden - het is die ‘waarheid’ die henzelf bij elkaar houdt, die voorkomt dat hun diepste gevoelens en hardste falen een naam krijgen, dat ze plekken worden op een kaart, plaatsen die je kunt bezoeken en waarover je kunt spreken.”

[Bladzijde 85](#)

“Je kon alleen maar denken: deze pijn is buitengewoon. Het andere wat je dacht: als ik nu sterf, is dat triest voor Alex, voor Emilie en Cato; en mijn vrienden zullen treuren en de mensen die me haten, zullen misschien verheugen (geen dank), maar ik heb tenminste geen kinderen, ik ben niemands primaire verzorger, ik ben vrij van die verantwoordelijkheid, van die zwaarstwegende plicht. Of misschien juist niet, misschien ben ik al jaren een gevangene van die gedachte.”

Bladzijde 270

“Dit huis, die tuin: het theater van je jeugd. Een doorlopende voorstelling over meerdere verdiepingen. Een karikatuur van een kindertijd. Een kakkers tragedie. Dit huis. Alles. Wat ooit was, wat nu niet langer kan gebeuren. Wat je niet langer herbeleeft.”

Bladzijde 282

Thematiek

Huiselijk geweld

Huiselijk geweld is het thema van dit verhaal. In dit verhaal kijk je mee in het leven van een jongen, die opgroeit in een gezin waar huiselijk geweld plaatsvindt. Zo begint het verhaal al met een gewelddadige ruzie tussen de ouders van de je-persoon. Hierbij omschrijft hij al zijn gedachten, gevoelens en vooral; alle details. De harde zegelringen van zijn moeder die zijn gezicht raken, het bang zijn om iets te vragen; bang dat het het verkeerde moment is. Ook de gevolgen van dit huiselijk geweld worden tot in de puntjes beschreven. Zo lees je hoe de je-persoon worstelt met zijn gevoelens en zijn emoties. Hoe hij er alles aan probeert te doen om niet gewelddadig te worden zoals zijn ouders; en hoe hij hier toch af en toe in faalt.

Motieven

(Huiselijk) Geweld

Geweld of huiselijk geweld is het belangrijkste motief van dit verhaal. Het verhaal laat zien hoe het is voor een kind om op te groeien in een gewelddadig gezin en vooral de gevolgen hiervan. Het verlangen naar een ‘normaal’ gezin, een veilig thuis waar je met liefde wordt omarmt. En tegelijkertijd de angst; de angst om iets verkeerd te doen, om vervolgens weer diezelfde hand met pijnlijke ringen op je wang te voelen.

Ook toont het verhaal het gebruik van geweld door de je-persoon zelf; alle ingehouden woede uit zijn jeugd, die hij probeert te beheersen.

Liefdesrelatie

Een ander belangrijk motief in het verhaal is liefde. De je-persoon heeft meerdere liefdesrelatie gehad in het verhaal. Zijn eerste vriendinnetje was Nina, die hij kende van school. Hij was dan ook verward dat zij niks meer van zich liet horen na haar verhuizing.

Op 14-jarige leeftijd kwam de je-persoon Cato tegen. Cato betekende veel voor hem, hij voelde zich thuis bij haar, en schreef meer dan ooit sinds hij haar had ontmoet. Toch hadden ze geen relatie. Cato had namelijk al met Bernard. Totdat het mis ging tijdens Cato's eindexamenfeest en de contact tussen Cato en de je-persoon verbroken werd.

Familieband

In het begin van het verhaal is de band tussen de je-persoon en zijn broertje Alex zeer hecht. De je-persoon doet alles voor zijn broertje en hij is dan ook zijn grootste zorg en zijn enigste reden. Maar naarmate de tijd verstrijkt begint hij zich steeds meer van zijn broertje af te zetten, niet omdat hij niet bij zijn broertje wil zijn, maar omdat hij weg wil van thuis. Hij wil niet meer het gevoel hebben dat hij verantwoordelijkheid voor Alex moet dragen, omdat het hem herinnert aan de slechte situatie thuis.

Vriendschap

Vriendschap is ook een belangrijk motief in dit verhaal. Zo is de vriendschap tussen Floris en de je-persoon opmerkelijk; Floris is er altijd voor hem, ook als de je-persoon iets onverantwoord doet, omdat Floris weet dat er een onderliggende reden speelt voor het gedrag van de je-persoon. Namelijk het trauma en de stress die is ontstaan in zijn jeugd.

Coming of age

'Wat je van bloed weet' begint in 1992 wanneer de je-persoon 8 jaar oud is en eindigt als hij 32 jaar oud is. In deze periode probeert hij zijn trauma's en stress te verwerken die hij heeft opgelopen door het gedrag van zijn ouders. Ook laat het verhaal zien dat hij veel dingen niet weet te verwerken, waardoor hij dingen doet die hij verafschuwt; hij gebruikt geweld. Uiteindelijk ziet hij in dat hij niet de oorzaak was van het huiselijk geweld, maar zijn ouders.

Drugs

Door de mentale beschadiging die is ontstaan bij Alex door zijn jeugd, begint Alex met drugs. Hij blowt veel en in zijn hoofd is een puinhoop ontstaan. Op gegeven moment gaat het er zo slecht aan toe dat hij wordt opgenomen in een psychiatrische kliniek.

Droom

Tijdens het verhaal heeft de je-persoon één grote droom: hij zou graag schrijver willen worden. Hij heeft meerdere malen zijn schrijfwerk opgestuurd naar tijdschriften en academies. En uiteindelijk wordt zijn schrijfwerk ook aangenomen en begint hij een carrière als schrijver.

Motto

‘Trouwen, een gezin stichten, alle kinderen die maar willen komen aanvaarden, ze in deze onzekere wereld behoeden en ze ook nog een beetje leidinggeven, dat is naar mijn overtuiging het allerhoogste waarin een mens kan slagen. Dat zo veel daar schijnbaar in slagen is geen bewijs van het tegendeel, want ten eerste slagen er in feite niet veel mensen in, en ten tweede ‘doen’ die niet veel mensen het meestal niet, maar overkomt het ze gewoon; dat is dan wel niet dat allerhoogste, maar toch nog heel groot en heel eervol (vooral omdat ‘doen’ en ‘overkomen’ niet zo goed van elkaar te scheiden zijn). En tenslotte gaat het ook helemaal niet om dat allerhoogste, maar alleen om een soort verre fatsoenlijke benadering daarvan; het is toch niet nodig rechtstreeks op de zon af te vliegen, maar wel naar een mooi plekje op de aarde toe te kruipen, waar de zon soms naar binnen schijnt en waar je een beetje warm kunt worden.’

Franz Kafka, *Brief aan mijn vader* (1952),
vertaling Willem van Troon
(2019; Athenaeum - Polak & Van Genneep)

Het verhaal van het boek gaat over het opgroeien in een gewelddadig huishouden en de gevolgen daarvan. Dit motto geeft eigenlijk het tegenovergestelde weer; dat het een minimale gunst is om kinderen op te laten groeien in een veilig gezin, waar ze met liefde behandeld worden. En waar ze zich thuis voelen. Al het overige is extra. Dit is een standaard procedure, een minimale inspanning die elke ouder moet voldoen.

Het motto is dus eigenlijk een soort van commentaar op de manier van opvoeden van de ouders van de je-persoon. Dat zijn ouders zelfs niet voldaan hebben aan de minimale inspanning; een kind in een veilig thuis laten opgroeien.

Opdracht

Er is geen opdracht aanwezig.

Trivia - auteur

Philip Huff is een Nederlandse schrijver en regisseur. Hij is geboren op 28 september 1984 in Naarden. Huff staat bekend om het schrijven van romans, gedichten, essays, liedteksten, verhalen en filmscenario's. Ook heeft hij filosofie en geschiedenis gestudeerd in Amsterdam en Berlijn. Hij woont afwisselend in New York en Amsterdam. Huff schrijft regelmatig voor *De Groene Amsterdammer*, *Hollands Maandblad* en *NRC Handelsblad*. Verder schrijft hij sinds 2016 ook in het Engels.

Naast zijn werk als schrijver, heeft hij in 2018 meegedaan aan De Slimste mens. Hij kwam tot de finale. Verder is hij de regisseur van de korte film *Bosrandgeluk*, die in de Gouden Kalveren Competitie voor korte films in première ging op het Nederlands Film Festival. Zijn film is ook uitgekozen voor het Selected Dutch Shorts Festival.

Werk van Philip Huff

De ochtenden, kort verhaal in De Gids, 2008

Jij, kort verhaal in Passionate Magazine, 2009

Een vorm van troost, kort verhaal in Hollands Diep, 2009

Goed om hier te zijn, kort verhaal in Hollands Maandblad, 2009

Dagen van gras, roman, De Bezige Bij, 2009

Niemand in de stad, roman, De Bezige Bij, 2012

Goed om hier te zijn, verhalenbundel, De Bezige Bij, 2013

Boek van de doden, roman, De Bezige Bij, 2014

Het verdriet van anderen, essay boek, De Bezige Bij, 2015

Wat je van bloed weet, roman, Prometheus, 2022

Titelverklaring

De titel van dit boek, 'Wat je van bloed weet', is gehaald uit een scène van het verhaal.

'O ja?' Twee samengeknepen blauwe ogen die je aankijken. 'Wat weet jij van bloed, vriend?' Je twijfelt. Kijkt opzij, de houten vloer, de vieze muur, balt je hand tot een vuist, maakt dan oogcontact. 'Dit.' Zijn jukbeen kraakt onder je knokkels. De ontlading voelt heerlijk, zelfs, of ook, als je voelt dat andere handen je nu vastgrijpen en je ziet dat Floris zich naast je in het gevecht stort. [Bladzijde 155](#)

De titel 'Wat je van bloed weet' gaat over geweld. Wat je ervan weet en hoe het is om ermee te leven. De titel slaat dus op het geweld dat wordt gebruikt door de ouders van de je-persoon, maar ook door hem zelf.

Structuur en perspectief

Het verhaal wordt verteld vanuit het je-perspectief. Dit is al gelijk duidelijk bij het lezen van de eerste zin van het boek. De naam van deze verteller wordt niet besproken in het boek. Toch kun je je als lezer volledig inleven in de verteller, doordat zijn gedachten en handelingen nauwkeurig beschreven zijn.

Hoewel de verteller geen naam heeft, kun je door onderzoek te doen over de schrijver vaststellen dat het zijn autobiografie is. Waardoor de verteller dus Philip Huff is.

'Zijn jullie boos? Natuurlijk ben je boos. Je ouders, je zus, je oom en tante en zelfs je broertje: iedereen die je hier gevangen houdt of achterlaat, maakt je boos. Zelfs de klokken van de kerktoeren die te onvrijwillig slaan, maken je boos. Ze slaan de uren die je hier vast zit te langzaam weg.' [Bladzijde 86](#)

Het verhaal is opgedeeld in elf hoofdstukken, die te herkennen zijn aan een geschreven getal. Onder dit getal staat een verwijzing naar de plaats en de tijd waar het hoofdstuk zich afspeelt. Elk hoofdstuk begint met een kort stuk tekst, over 'hoe het had moeten zijn'. Over een verlangen van de schrijver naar een normale jeugd.

Elk hoofdstuk is onderverdeeld in een aantal delen. Een nieuw deel begint op een nieuwe bladzijde. Dit herken je aan de marge boven de tekst.

Decor

Het is een actueel verhaal dat zich plaatsvindt in de 20e en 21e eeuw. Aan de aanduiding van de hoofdstukken is te zien in welke jaren het verhaal zich afspeelt. Het verhaal begint in 1992 en eindigt in 2016. Hieruit kun je opmaken dat de vertellende tijd 24 jaar omvat.

Het verhaal is in chronologische volgorde verteld. Zo begint het verhaal toen de je-persoon 8 jaar oud was en naarmate je verder leest wordt hij steeds ouder. Wel bevat het verhaal meerdere terugverwijzingen, waardoor er samenhang in het verhaal ontstaat.

Het verhaal speelt zich op verschillende plaatsen af. In de eerste paar hoofdstukken voornamelijk in Laren, in het huis waar de je-persoon opgroeit. Ook speelt een groot deel van het verhaal zich af op de Veluwe, de woonplaats van de tante en oom van de je-persoon. Hier maakt de verteller, in tegenstelling tot de vele slechte herinneringen in Laren, leuke herinneringen samen met zijn broertje Alex.

Verder bezoekt de je-persoon ook een aantal keer het buitenland, zoals Scandinavië en Zuid-Frankrijk.

In zijn studententijd woont de je-persoon in Amsterdam, samen met een goede vriend van hem, Floris. Ook bezoekt de je-persoon een aantal keer de psychiatrische instelling in Hilversum, waar zijn broertje voor een tijdje is opgenomen.

Stijl

Er zijn een aantal dingen die opvallen aan de schrijfstijl van Philip Huff. Ten eerste maakt hij gebruik van metaforen. Hiermee prikkelt hij de verbeelding van de lezer, door twee dingen met elkaar te vergelijken die op het eerste gezicht niets met elkaar te maken hebben, maar toch een abstracte overeenkomst hebben.

"Elke verlichte huiskamer is een glassplinter in je oog." [Bladzijde 69](#)

Verder gebruikt hij veel vergelijkingen in zijn verhaal, om zijn woorden nog krachtiger en duidelijker te maken. Hij geeft zijn woorden dus meer zeggingskracht door ze te vergelijken met iets anders.

"Aan het geschreeuw van je ouders hoor je dat dat te laat is: voorbij een bepaald punt, een bepaald volume, zijn je ouders niet meer te stoppen, zoals de trappers van een skelter als je de heuvel af gaat." [Bladzijde 41](#)

Wat ook opvalt, is dat Philip spanningen opbouwt in zijn verhaal. Zo schrijft hij heel uitbundig over het ontstaan van een ruzie tussen de vader en moeder van de hoofdpersoon. Hierbij gebruikt hij veel details tussen de spannende momenten door, waardoor de spanning voor de lezer wordt opgebouwd en de lezer nieuwsgierig wordt om verder te lezen.

Tot slot is zijn schrijfstijl vrij eenvoudig, hij gebruikt weinig moeilijke woorden, waardoor het verhaal vlot weg leest. Wel maakt hij gebruik van veel details en bijvoeglijke naamwoorden; hij schrijft heel beeldend, waardoor het verhaal voor je ogen 'afspeelt'. Zo worden veel eenvoudige zinnen vormgegeven tot een verhaal.

"Je loopt in schel zonlicht naar het station, het zand nog onevenwichtig verspreid over de knalrode klinkers van de pas gelegde stoep." [Bladzijde 205](#)

Slotzin

Het is ochtend, het is licht. Je moet zo aan de slag.

Beoordeling

'Wat je van bloed weet' vind ik een ontzettend sterk verhaal. Hoe het verhaal begint; een jongetje vol verdriet en woede; en hoe het eindigt een volwassen man die het verleden eindelijk achter zich heeft kunnen laten.

Het verhaal is krachtig geschreven, elke zin, elke gebeurtenis, elke klap, alles wordt tot het puntje uitgewerkt in details. Hierdoor lijkt het alsof je het verhaal zelf meemaakt. Dit wordt verstrekt door het je-perspectief, hierdoor wordt je betrokken in het verhaal; het voelt alsof jij die persoon bent.

Ook de vele vergelijkingen die Huff gebruikt in zijn verhaal, maken de gevoelens nog realistischer. Verder leest het boek ook snel weg, doordat ik me telkens afvroeg wat er volgde.

Kortom, 'Wat je van bloed weet' is een zeer krachtig, maar tegelijkertijd gevoelig boek dat ik je zeker aanraad.

Recensies

"Huff neemt de tijd om het verhaal uit te bouwen. Vanaf de slaapkamer scène groeien en reizen we met de verteller mee, van Bussum naar Blaricum naar Laren naar Tiveden en Juan-les-Pins. Het leven van de jongeman wordt breed uitgemeten, iets te breed naar het oordeel van deze lezer. Ja, het verhaal is heftig, en de traumatische omgeving waarin de arme jongeman moet zien te overleven is een psychologisch mijnenveld, maar het had iets compacter verteld kunnen worden."

- <https://bazarow.com/recensie/philip-huff-wat-je-van-bloed-weet/>

“De stijl meandert vaker en Philip Huff laat graag zijn wel belezenheid zien door een brede resem aan auteurs te citeren. Het levert hem enkele treffende quotes op, maar het lijkt alsof hij er zijn eigen stem achter verschuilt. En dat is jammer, want de auteur heeft laten zien dat hij over een meer dan krachtig woorden arsenaal beschikt om zelf zijn waarheid vorm te geven.”

- <https://www.chicklit.nl/boekrecensies/174384/wat-je-van-bloed-weet-philip-huff>

Vragen: overhoor jezelf

1. Wie was Philips eerste vriendinnetje?

Antwoord: Nina.

2. Waardoor belandt Alex twee keer in het ziekenhuis?

Antwoord: De eerste keer hij in het ziekenhuis belandt komt door een harde val in ondiep water tijdens een vakantie in Zuid-Frankrijk.

De tweede keer komt doordat Annabelle Alex een duw gaf tijdens een ruzie, waardoor hij van de trap af viel.

3. Komt Alex komt bij tante Josephine en oom Otto wonen?

Antwoord: Ja.

4. Wat studeert Philip?

Antwoord: Filosofie.

5. Waar heeft Philip last van?

Antwoord: Een hartritmestoornissen.

Bronvermelding

- https://nl.wikipedia.org/wiki/Philip_Huff
- <https://www.philiphuff.net/bio/>
- <https://bazarow.com/recensie/philip-huff-wat-je-van-bloed-weet/>
- <https://www.chicklit.nl/boekrecensies/174384/wat-je-van-bloed-weet-philip-huff>